

vilde de faa en meget uheldig Indflydelse paa Lærlingeforholdene, idet Mestrene aldrig vidste sig sikre for Eftersyn og Tilsyn og Posekigeri. Jeg kan paa dette Tidspunkt ikke andet end udtale min Glæde over, at man fra anden Side har anerkendt det gode i den Tanke, som jeg straks ved Begyndelsen af Udvalgets Arbejde fremsatte om eventuelt at erstatte disse Kommissioner med Lærlingenævn — Navnet var mig nu ligegyldigt, det har ingen Betydning —, som kunde danne Grundstammen i Voldgiftsretten, der har med Godkendelse af Lærlingekontrakterne og Læreprøverne at gøre, en Grundstamme af Mænd med Indsigt i og den rette Forstaaelse af alle disse Forhold. Men da jeg fremsatte denne Tanke, maatte jeg tage det Forbehold, at saa maatte man stryge de Bestemmelser i andre Paragraffer, som vi fra vor Side mente vilde virke skadeligt. Dette, at man fra Flertallets Side har erkendt den Nytte, en saadan Institution vilde kunne gøre, ved at den havde den samlede Opgave, giver mig Haab om, at vi næste Gang skal kunne samles i Enighed om Lærlingeloven, og først da vil en Lærlingelov faa nogen Betydning saavel for Haandværkets Ledere som for Lærlingene.

Ændringsforslagene Nr. 12, 14 og 15 til § 3 og Nr. 38 til § 16 gaar ud paa at ændre en Bestemmelse i den nugældende Lov, som har virket en Del generende, og som man fra Haandværkets Side altid har været meget ked af, nemlig Bestemmelsen om, at man kunde dømme en Haandværksmester til fuldständig Fortabelse af Retten til at have Lærlinge. Vi har ment, at man maatte kunne mildne Bestemmelsen noget ved i Stedet at indsætte en Bestemmelse om, at Straffen kun skal være den, at vedkommende i 5 Aar ingen Lærlinge maa uddanne; saa kan jo Forholdene have forandret sig saadan, at det paagældende Lærested igen er blevet egnet til at uddanne Lærlinge.

Ændringsforslagene Nr. 16, 17 og 19 vedrører § 4, som omhandler Læretidens Længde. Der har vi maattet fastholde det, som vi altid har hævdet, at selv om de fleste Fag har en Læretid paa under 5 Aar, maa der i Loven være en Bestemmelse, som giver Ret til at lade Uddannelsen være i 5 Aar — da der er adskillige Fag, hvor det er nød-

vendigt — uden at skulle behøve at gaa ad Omveje, gaa til Ministeren o. s. v. for at faa Lov dertil. Naar vi i Loven indsætter en klar Paragraf om, at man har Lov til at antage Lærlinge paa 5 Aar, er alle disse Omveje unødvendige. Ved Ændringsforslag Nr. 19 har vi yderligere ønsket at faa indsat den Bestemmelse, at naar der i Kontrakten træffes Bestemmelse om, at Lærlingen skal have et Kursus paa en Dagskole, skal der ogsaa kunne træffes Bestemmelse om, at den Læretid, som kontraktligt er bestemt, udskydes for en tilsvarende Tid, f. Eks. for et Aar.

Saa kommer vi til en Bestemmelse, som der i Grunden har været ikke saa lidt Røre om i Tiden fra 1921 til dette Øjeblik. Det er Bestemmelsen i § 5, hvortil vi har stillet Ændringsforslaget Nr. 22, og hvortil slutter sig Ændringsforslag Nr. 25 til § 7, Bestemmelsen vedrørende Rekvisitter og Undervisningsmidler. I Loven af 6. Maj 1921 blev det fastslaaet, at Læremestrene skulde betale Undervisningen i Teknisk Skole. Senere blev der udsendt et ministerielt Cirkulære, som tillige traf den Afgørelse, at Mestrene skulde betale Undervisningsmidlerne og Rekvisitterne i de tekniske Skoler. Denne Udgift for Læremestrene regner jeg for ganske minimal. Men mærkeligt nok rejste der sig, saa snart dette Cirkulære kom frem, en skarp Protest fra Læremestrene; og hvorfor? Det var ikke for den Sum; disse Ting kostede, men man hævdede fra Mestrenes Side, at Forældre og Værger skulde have Indseende med, hvorledes Lærlingene behandlede Tingene; man ønskede, at de skulde have et Kursus i at behandle disse Ting med Økonomi, og derfor vilde man have, at Værger eller Forældre skulde være bestemmende. Naar vi kræver, at denne Bestemmelse gaar ud af Loven, er det ikke, fordi vi anser det for at være et økonomisk Spørgsmaal, men fordi vi anser det for nødvendigt, at der bestandig er nogle Tilknytningspunkter til Hjemmet for de unge i Læretiden.

Ved Ændringsforslag Nr. 24 til § 6 foreslaar vi, at Paragraffen helt udgaar. Denne Paragraf gaar ud paa, at man skal kunne bestemme, hvor mange Lærlinge der maa uddannes i et Fag; men denne Bestemmelse er for øvrigt før ret udførligt omtalt af den ærede Ordfører. Jeg tror, at ogsaa i